

Cílem této práce bylo sledování role konjunktivu v současné italštině, zejména pak jeho pozice vedle hojně užívaného indikativu. Zvolený postup vychází z výčtu situací, kdy k užití daných slovesných způsobů pohledem lingvistů obvykle dochází.

Výzkum je podrobně zaměřen na užití konjunktivu a indikativu ve vedlejších větách; to je dokládáno na příkladech ze současného italského tisku, zprostředkovaných velmi bohatými jazykovými korpusy Boloňské univerzity, pro tento účel nemálo přínosnými a poměrně snadno zpracovatelnými.

Tato práce se dále opírá o studii Stefana Schneidera *Il congiuntivo tra modalità e subordinazione*, jež srovnává poměr užití konjunktivu a indikativu v mluvené a psané italštině. S. Schneider sleduje rozdílná užití slovesných modů v kombinaci s různými slovními druhy - se slovesy vyjadřujícími pochybnost či souhlas nebo se slovesy, podstatnými a přídavnými jmény, která představují určité hodnocení.

Dalším nezanedbatelným faktorem ovlivňujícím volbu určitého slovesného způsobu, zmiňovaným v této práci, je modalita; její úloha je sledována na práci PhDr. Bohumila Zavadila. Ačkoliv se tato studie podrobně týká španělštiny, autorův pohled na modalitu a její znaky má obecnou platnost a navíc si gramatická fakta španělského a italského jazyka v tomto ohledu jsou natolik podobná, že byla tato studie na mou práci nejen aplikovatelná, ale dokonce, myslím, velmi užitečná. Vyplynulo z ní totiž zjištění, že užití jednotlivých slovesných modů není pouze otázkou gramatiky, ale je třeba je vnímat ze širšího úhlu: nepřehlédnutelný je psychologický podtext výpovědi, její citové zabarvení či skrytý význam, který mluvčí výpovědí vyjadřuje.